

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПИС

РІК ЗАСНУВАННЯ
2002

ЧЕРВЕНЬ

Число 6 (150)

КИЇВ 2014

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

ДВІ ВІЙНИ

Літо 1941 року. Десь у Європі йшли бої, а над Україною квітло тихе мирне небо. Але та благодать виявилася оманливою – війна перебралася і через наші кордони, щоб принести із собою найбільшу в історії людства трагедію.

Сучасні історики по-різному трактують причини й наслідки Другої світової, яка втягла у свій смертельний вир десятки країн планети. То був період всезагального божевілля, коли мирні народи з волі своїх вождів почали нещадно винищувати один одного. Україна знову, як і в попередні віки, опинилася в епіцентрі кривавих розборок. Саме місцерозташування на землі приречило її на цю роль.

Як результат – мільйони українських воїнів загинули на фронтах, мільйони мирних жителів пішли в небеса передчасно разом із розтерзаними містами й селами, тисячі знайшли останній притулок у партизанських лісах. Саме тому ми й не можемо забути велетенські жертви українського народу, як і його героїзм.

Здавалося б, та війна має змусити засвоїти уроки всіх, хто прийшов у цей світ творити добро, любити людей і утверджувати Божі заповіді. Та, на жаль, Україна знову опинилася в зоні війни. І якщо сімдесят три роки тому навала насунула з

тісної Європи, то цього разу знак біди запалили кремлівські верховоди. Не знаючи, що робити, щоб навести лад у своїй велетенській за "прирощеною" впродовж віків мно-

мали б перевернутися в братських могилах всі наші воїни-захисники. Виявляється, погано вчилися державні лідери північної сусідки, коли мають нас за рабів і посиляють на нас вишколені в чеченських, грузинських та інших "миротворчих" акціях загони мародерів у чорних масках на парсунах – щоб не було видно безумні очі грабіжників-убивць.

Тож як тепер з відкритою душею збиратися людям із трьох межових країн у нашій Сеньківці на Чернігівщині, як спільно навідуватися на могили відомих та невідомих солдатів Другої світової, відзначаючи печальну дату її початку, коли ворожа навала

окупувала Крим і будить ветеранів війни стрекотом автоматів у Донбасі, коли сучасний історик В. Путін офіційно називає південні землі України "Новоросією", використовуючи цей термін за указом розпутної цариці-німкені?

Український народ, як і інші народи антигітлерівської коаліції, вистояв у кривавій борні. І пам'ятатиме про це вічно. Бо він "народ, якого правди сила ніким звоєнована ще не була", як сказав колись наш славетний земляк Павло Тичина. Це надасть йому мужності збороти й чергову "братню" навалу.

Леонід ГОРЛАЧ

гомовною територією, котра ще недавно була імперією, вони заповзялися "прирощувати" її за рахунок нашого роботящого мирного народу.

От тобі й брати-слов'яни, до яких звертався колись із пристрасним словом наш Тарас Шевченко: "Обнімітесь, брати мої, люблю вас, благаю". Що ж, вожді плетуть криваві сіті, а караються в них їхні народи. І коли один із них домоворився до того, що Росія могла виграти війну з фашистами й без України (звісно, якби не послала служити Гітлеру мільйонну армію Власова та ще й інші дрібніші зрадницькі формування), то після цього

А всім нам вкупі на землі
Єдинодумствіє подай...

Тарас ШЕВЧЕНКО

У ЧЕРВНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

ФЕДОРЕНКО Євген Савич – 80-ліття. Народився 2 червня 1934 року в селі Новий Биків Бобровицького району. Працював інженером Київського радіозаводу, протягом 30-ти років був учасником хору "Дарничанка".

ТРОЯН Ніна Іванівна – 80-ліття. Народилася 30 червня 1934 року у Володимирській області Російської Федерації.

БІЛУН Анатолій Миколайович – 75-ліття. Народився 2 червня 1939 року в місті Остер Козелецького району. Головний лікар поліклініки №2 Голосіївського району, заслужений лікар України. Обирався депутатом Голосіївської районної ради.

ГАЙДАКА Анатолій Васильович – 75-ліття. Народився 9 червня 1939 року в селі Волосківці Менського району. Народний художник України, архітектор, заслужений діяч мистецтв України, лауреат Національної премії України ім. Т.Шевченка та премії Ленінського комсомолу. Автор меморіального комплексу "Музей Великої Вітчизняної війни" та багато інших. Відзначений орденом Знак Пошани та орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня.

ГАЛАЙБА Василь Васильович – 75-ліття. Народився 9 червня 1939 року в смт Батурин Бахмацького району. Автор понад 500 публікацій у періодичних виданнях, багатьох книг та інтернет-публікацій. Краєзнавець.

СКРИПКА Федір Олексійович – 70-річчя. Народився 5 червня 1944 року в селі Авдіївка Сосницького району. Весь трудовий шлях пов'язаний із залізничним транспортом.

ЧЕНЦОВА Валентина Петрівна – 70-річчя. Народилася 6 червня 1944 року в селі Грем'яч Н-Сіверського району.

КАСНЕР Ніна Вікторівна – 70-річчя. Народилася 8 червня 1944 року в смт Любеч Ріпкинського району.

КРИШТОК Надія Михайлівна – 70-річчя. Народилася 15 червня 1944 року в селі Окунінів Козелецького району.

НІКІТЧЕНКО Григорій Григорович – 70-річчя. Народився 20 червня 1944 року в селі Галиця Ніжинського району. Був генеральним директором ТОВ "ІЧЕНЬ".

КРИВОРОТОВА Любов Олексіївна – 65-річчя. Народилася 8 червня 1949 року в Києві (батьки з Носівки).

Солістка тріо бандуристок "Українка" Національ-

ної філармонії України. Народна артистка України.

МАЗУР Наталія Костянтинівна – 65-річчя. Народилася 11 червня 1949 року в Новгород-Сіверську.

ДРОФАНЬ Микола Миколайович – 65-річчя. Народився 24 червня 1949 року в селі Заудайка Ічнянського району.

ТАЦОХА Леонід Петрович – 65-річчя. Народився 26 червня 1949 року в місті Семенівка.

САМАРЦЕВА Олександра Антонівна – 60-річчя. Народилася 2 червня 1954 року в селі Авдіївка Сосницького району. Член Національної спілки письменників України. Автор збірок ліричних та гумористичних віршів. В її доробку понад 200 пісень.

Член Київської АРТ асоціації художників "Золота палітра".

КАРАСИК Ольга Михайлівна – 60-річчя. Народилася 5 червня 1954 року в місті Козелець. Завідувач кафедри фінансів Національного університету біоресурсів та технологій, доцент, кандидат економічних наук.

ТАРАСЕНКО Олександр Леонідович – 60-річчя. Народився 13 червня 1954 року у селі Петрова Слобода Корюківського району.

ВАСЮК Петро Григорович – 60-річчя. Народився 23 червня 1954 року у селі Жовтневе Коропського району. Голова Київського міського комітету профспілки атестованих працівників органів МВС України, полковник міліції у відставці.

ДРОФА Ольга Миколаївна – 60-річчя. Народилася 23 червня 1954 року в місті Остер Козелецького району. Працює заступником комерційного директора АТЗТ концерну "ЕКОП".

ШЕВЧЕНКО Віталій Федорович – 60-річчя. Народився 23 червня 1954 року в Ічні. Автор та співавтор багатьох книг. Член Національних спілок журналістів, краєзнавців та фотохудожників України. Заслужений журналіст України.

Народний депутат II, III і IV скликання.

ЮЩЕНКО Галина Олександрівна – 60-річчя. Народилася 30 червня 1954 року в селі Нова Басань Бобровицького району. Понад 35 років працювала медсестрою в медичних закладах.

ПОНОМАРЕНКО Віра Миколаївна – 55-річчя. Народилася 1 червня 1959 року у селі Нова Басань Бобровицького району.

Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім доброго здоров'я, успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротворства в ім'я рідної землі.

Ніколи не забудемо!

Стало вже доброю традицією відзначати свято великої Перемоги на рідній Чернігівщині. На жаль, наші поважні ветерани вже за станом здоров'я не можуть відлучатись від дому далеко, тому було прийнято рішення Радою земляцтва відвідати кожного ветерана за місцем проживання своїми рідними відділеннями, вивчити існуючі проблеми та привітати із Днем Перемоги.

Було декілька запрошень і з рідної Чернігівщини, але ми прислали на пропозицію сільського голови Івана Дмитровича Пупія з села Червоне, що на Коропщині. На нашу думку, там святкують типово для більшості сіл нашої малої батьківщини, і ми були праві.

Вирушили ми поважною делегацією в складі двох районних депутатів Петрів Демиденка та Тягнириядна, представника народної депутата Ігоря Рибакі Володимира Бригинця та фотокореспондента Любові Сагань. До речі, дякуючи цим людям надали допомогу в організації свята.

Дійство почалося із проходження святкової колони на чолі із районним оркестром та покладання вінків і квітів до монумента полеглим у ВВВ та до могили розстріляних вчителів разом із дітьми, яка знаходиться в лісі поблизу села. Загалом десятих жителів села було розстріляно. Зараз за цією могилою наглядають вчителі та учні Червоненської школи I–III ступеня.

Далі ми почули із вуст Івана Дмитровича історію села в часи війни. 28 серпня 1941 року воно було окуповане, а звільнене одним із перших на Чернігівщині 5 вересня 1943 року. Пішло на війну 512 чоловік, не повернулось 244. При визволенні села загинуло 7 радянських солдатів.

Виступали гості, а наймолодші жителі села привітали ветеранів та присутніх віршованою композицією. Для жителів села оркестр дав яскравий концерт. Потім відбувся традиційний уже турнір із міні-футболу між господарями та командами сусідніх сіл Жовтнєве і Райгородок на призи сільської ради та спонсорів. Перемогу святкували госпо-

дарі. Закінчилась зустріч спілкуванням із ветеранами та врученням подарунків ветеранам та сільській громаді.

В даний час в селі проживає 2 ветерани ВВВ, з якими мені вдалось дуже плідно поспілкуватись. Микола Григорович Трохимченко – людина двічі на-

роджена. Военні дороги Миколи Григоровича нетривалі, довжиною один рік, але пережитого на фронті вистачило на все життя. У жовтні 1943 його, як і всіх ровесників, забрали в армію. Навчання в Чернігові – і в бій. Потрапив на перший Білоруський фронт. Був зв'язківцем. Визволяв Білорусію, Україну та Польщу. Пам'ятає свій перший бій та всі военні операції. Під Варшавою осінню 43-го його фронтові дороги закінчились. То був жорстокий бій. Ворожа куля не минула і нашого співрозмовника. Пам'ятає, як до нього підповз санітар, як розрізав шинель, аби перебинтувати. Прийшов до тям в госпіталі і то не відразу. А міг бути й заживо похороненим. Під вечір, коли стрілянина вщухла, стали

збирати на полі бою загиблих та поранених. Микола повантажили у фургон із мертвими. Там його і побачили друзі та написали листа додому, що загинув Микола в боях під Варшавою. А коли збирались хоронити всіх загиблих, хтось побачив, що живий їх зв'язківець. Вєсь закривавлений, на правому боці цілого місця не лишилось, ребра перебиті, обидві руки прострелені наскрізь, але живий. Сталось це якраз напередодні дня народження. Ангел охоронець дав йому в 19 років другий день народження. Свої рани загоював у госпіталях більше 11 місяців. Якось медсестра запитала, чи знають рідні, що живий, він відповів, що ні, думають, що загинув. Саме вона написала в село листа, а дома мати, бабуса та сестра виплакали очі за своїм Миколою. За свої ратні подвиги має ветеран нагороди, але не всі вони вчасно знайшли фронтовика.

Микола Григорович працював і завклубом, і секретарем сільської ради, і культпрацівником, і в торгівлі був, а закінчив лісником.

Другим, з ким довелося поспілкуватися того дня, був Василь Іванович Трохимченко. Служив під Москвою з жовтня 44-го. Навчався на радиста, потім добровільно пішов на Дунайську флотилію, ходив на бронекатерах, після її ліквідації служив на есмініці "Грозний" до демобілізації в 1952-у році.

Такі зустрічі пройшли в сотнях сіл та містечок нашої рідної Чернігівщини. Ми, нащадки тих, хто зупинив чорну фашистську чуму, повинні зробити все, щоб горе та сльози більше не прийшли на нашу землю.

Сергій КУДІН,
керівник об'єднання ветеранів війни

Неповторні сторінки життя

Ще у далекому дитинстві, заглядаючи у скельце калейдоскопа, завжди дивувалась, як із маленьких різнобарвних уламків скла створювались неймовірні узори і змінювались від найменшого поруху. Нині, з плином часу, продовжую дивуватись тому, як людина своїми вчинками вимальовує чудові, яскраві і неповторні сторінки життя, змінюючи навколишній світ.

От і того суботнього дня 17 травня, не сподіваючись на сонячну погоду, яка дозволить працювати на земляцьких садибах Національного музею архітектури і побуту у Пирогові, члени земляцтва України поволі збирались біля центрального входу.

Організатори заходу – МГО "Рівненське земляцтво", нинішній координатор, зібрали представників Асоціації земляцьких організацій "Рада земляцтва областей та регіонів України", щоб провести черговий суботник з метою упорядкування територій регіональних обійсть "соціалістичного села". Під'їжджаючи до центрального входу, відразу ж побачили, як Святослав Ващук, виконавчий директор Рівненського земляцтва, гуртує навколо себе прибулих. Тут представники Жито-

своїх садиб, щоб залишити чергову світлу сторінку нашого буття.

Закипіла робота в садах. Доброзичливість, веселий настрій, насичене весняними запахами та озоном повітря створювали невимушені стосунки і допомагали у творчому підході до виконання робіт.

Лягли у покоси соковиті трави, звільнилися від бур'яну квітники, заблищали вимиті вікна... Світилися радістю очі працівників музею – доглядачів садиб від того, що по-новому засяяли музейні експонати, які з цікавістю оглядали туристи.

Цей день для земляків був особливо приємним, адже невимушене спілкування із сусідами ще раз засвідчило широку українську натуру, незламну волю до єднання, а ще силу духу, закладену в українську пісню, яку щедро дарував землякам Михайло Твердий, артист за фахом і душею.

Звичайно ж, ситуація, яка склалася

в Україні, була в душі кожного. Що б ми не робили, а подумки повертались до трагічних подій в Криму і на сході, до наших кордонів, до нашої державності. Зі сльозами на очах слухали вірші Бориса Пономаренка, керівника Черкаського земляцтва "Шевченків край". Особливо вразили слова вірша "Бережіть синів".

*Немає сил і думати, й писати,
Хотів би крикнуть – та бракує слів,
Коли вже наша українська мати
За спиною ховає ворогів!*

*Вона стоїть, одурена й затята,
І очі люттю дикою горять,
А проти неї – зовсім ще хлоп'ята
Під українським прапором стоять.*

*– Матусю-мамо, скаменіться, люди!
Я ж присягав народові служити... –
Та гримнув постріл у юначі груди
І серце зупинилося за мить.*

*Упав юнак, осіла поряд мати,
Стікала кров гарячою на брук,
А голова убитого солдата
Тулилася до материних рук.*

*Тужила мати, миттю посивіла,
Молила Бога у височині...
Та очі сина небом голубили,
А тіло пригорталось до землі.*

*– Невже це я своє дитя згубила?!
Чому у серці полум'ям пече?
Прости, дитино, це нечиста сила
Стріляла через мамине плече.*

*...Відтятий Крим, горять міста Донбасу.
Звертаюсь до одурених людей:
– На сумніви уже немає часу,
Рятуйте не злочинців, а дітей!*

Та все ж надія і віра у краще майбутнє нашої України залишила чергову світлу сторінку земляцького буття, поєднала земляків у весняному Пирогові.

Ганна СКРИПКА
Фото автора

мирського, Закарпатського, Запорізького, Івано-Франківського, Рівненського, Сумського, Херсонського, Черкаського, Чернігівського, Чернівецького, Волинського, Кіровоградського земляцтва. Всього 132 чоловіки. Після короткого обговорення намірів кожного земляцтва та обміну думками відправились до

Чернігівський Шевченко

Обласна універсальна наукова бібліотека ім. В.Короленка в Чернігові здавна славиться своєю дослідницькою роботою. Ось і до 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка з-під її крила пішов у світ бібліографічний покажчик "Чернігівські шляхи Тараса". Упорядкувала дослідження відомий науковець і поет Людмила Студьонова, яку добре знає обласна культурна громада. Редакторську роботу здійснила Ірина Каганова.

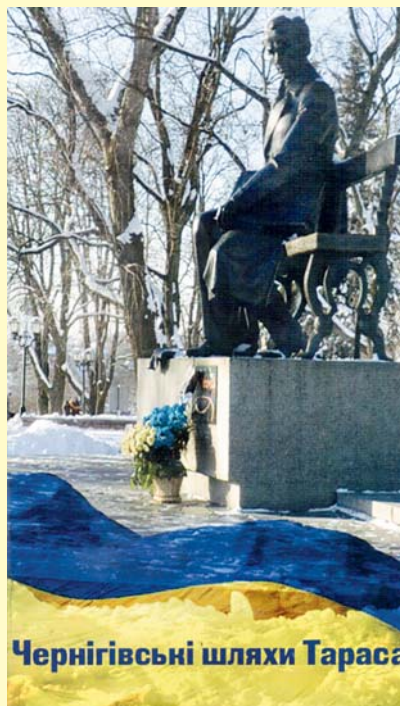
Говорити про якість небувале відкриття в сучасному Шевченкознавстві не варто. Але скромна брошура теж відіграє свою практичну роль у збереженні пам'яті українського пророка, служачи орієнтиром для вчителів, бібліотекарів, студентів та всіх інших небайдужих до краєзнавства людей.

Відомо, що Тарас Григорович побував на Чернігівщині тричі. Відвідав

понад тридцять міст і сіл. Назавжди в його життя вписалися Качанівка й Марківці, Чернігів і Ніжин з Прилуками, Седнів і Городня, Борзна й Мотронівка. Через наші землі проліг і останній шлях великого поета й художника, вічне вертання на заповідану Чернечу гору бачили Атюша, Батурин, Доч, Шаповалівка, Борзна, Оленівка, Комарівка, Ніжин, Володькова Дівиця, Носівка, Козари, Козелець та Сираї.

Людмила Студьонова ретельно збрала джерельну базу (книги, статті), оприлюднені впродовж двох останніх десятиліть. Джерела систематизовані за шістьма тематичними розділами, окремий розділ складають короткі довідки про уродженців Чернігівщини – лауреатів Національної премії України ім. Т. Шевченка.

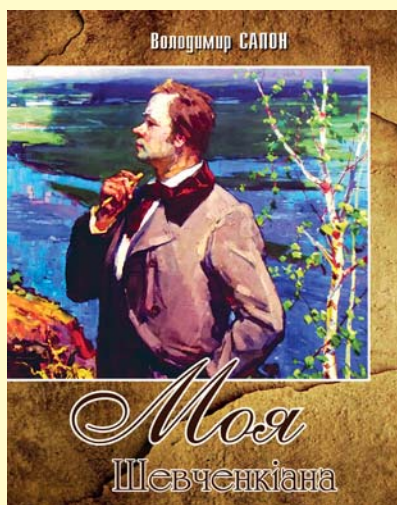
Валентин АВДЄЄНКО

"Моя Шевченкіана"

До книжки чернігівського письменника Володимира Сапона "Моя Шевченкіана" ввійшли і художні твори, і публіцистичні матеріали.

Це, зокрема, оповідання "Така твоя доля, Тарасе...", в якому йдеться про перебування Тараса Шевченка в Седневі і яке недавно по-сіло дружє місце у всеукраїнському літературному конкурсі "Майстерня чудес 2013", присвяченому 200-й річниці від дня народження Кобзаря.

Чернігівщиною "дишуть" шевченкознавчі розвідки "Наш отаман Гамалія..." і "Гусар із козацького гніздов'я", а також краєзнавчі студії "П'ять днів у Ніжині", "Тарасова Масляна", "Дві седнівські весни", "Шкода того барвіночка..." (про останнє кохання Тараса Шевченка до Ликери Полусмак) та інші, рецензії.

Книжка ілюстрована, зосібна, малюнками та портретами Шевченка, а на обкладинці вміщено фрагмент картини чернігівця, народного художника України Анатолія Шкурка "Тарас Шевченко в Седневі".

Микола БУКАТИЙ

Як Тарас Шевченко та зустріч із земляком підбадьорили військових

Сергій Кудін, голова об'єднання ветеранів Великої Вітчизняної війни столичного Чернігівського земляцтва, учасник бойових дій на території інших держав, провів зустріч з штабними військовими, які нині трудяться у Коропському військкоматі. Поговорили про сьогоднішню політичну ситуацію в Україні, розповів гість і про свою службу. Заряд патріотизму та бойового духу від спілкування з земляком був підкріплений його подарунками. Усім військовим він подарував календар на 2014 рік, виданий Чернігівським земляцтвом, під назвою "Я не самотній, є з ким в світі жити". А для Нехаївської школи, директор якої Володимир Стратій нині теж трудиться у військкоматі, гість подарував ще й книгу поезій Юрія Рибчинського "Поїзд", календарі "Чернігівщина у вогні" та "Чернігівщина краєзнавча".

Любов САГАНЬ
Фото автора

ДЕНЬ

"Чорнобиль – це назва не лише старовинного українського містечка, відомого ще з доби Київської Русі і сумнозвісної АЕС. Чорнобиль – це зона душевного болю, постійної тривоги і страху за майбутнє дітей, онуків, мільйонів українців.

Чорнобиль – це незагойна рана, не тільки моя особиста. Від 26 квітня 1986 року майже весь український народ живе "до" і "після". "До" і "після" катастрофи на ЧАЕС".

Георгій Дзісь

ПАМ'ЯТІ

Уже вкотре традиційно зібралися представники об'єднання ліквідаторів аварії на Чорнобильській АЕС, щоб вшанувати пам'ять тих, хто своїм життям і здоров'ям зупиняв поширення невидимої смерті – радіації в ті страшні дні. Пішов раптово із життя їх попередній керівник Олексій Павленко, який довгий час об'єднував чорнобильців, зберігаючи пам'ятні сторінки життя земляків-ліквідаторів.

Сьогодні об'єднання очолив Микола Поета, відомий всім господарник родом із Срібнянщини. Близько 20 чорнобильців зустрілися біля пам'ятного знаку "Пам'яті жертв Чорнобиля" на Троєщині і поклали поминальний вінок до монумента. Згадували з болем про все пережите, а, може, й те, що невідоме широкому загалу своє, особисте, що закарбувалося в пам'яті і не відпускає до сих пір. Адже на місці загиблих міг бути кожен із присутніх!

Затим відвідали побратима, ліквідатора I категорії Владислава Рейського, який за станом здоров'я вже не зміг бути разом із земляками. Саме він одним із перших кінооператорів відзняв трагічні сюжети людської біди, створив кілометри документальних стрічок про ліквідаторів аварії, евакуацію населення тощо.

Роки-роки... Рідіють ряди чорнобильців. Але ті, хто серед нас, вперто намагаються залишити слід на землі – на малій батьківщині особливо, добрими справами, рішучими діями в пам'ять тих, хто пішов з життя.

Продовжили спілкування за поми-

нальним столом, запалили свічки. В словах промовців лунали гіркі спогади про ті події, про невиправні стратегічні помилки керівників різних рівнів, про тих, хто мужньо виконував свій громадянський обов'язок.

Серед виступаючих був і колишній міністр хлібопродуктів Микола Компанець. Він розповів, як самотужки шукали спосіб відправки чистої продукції для пунктів харчування в зону високої радіації. Виявилось, що здвоєні поліетиленові пакети здатні повністю затримувати проникнення радіації у мішки із борошном, зерном та іншими продуктами. Терміново створювалися пакувальні пункти. Але коли не вистачало автоматичних пристроїв, то брали звичайну праску і запаювали мішки.

Нінель Навроцька, крім власних споминів, подарувала присутнім книгу свого чоловіка Георгія Дзіся "В епіцентрі людської біди", в якій він, працюючи заступником Голови Ради Міністрів УРСР, був заступником голови союзної Урядової комісії з ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС і на основі офіційних документів та свого чорнобильського щоденника описав основні події кількох місяців після вибуху четвертого енергоблока.

Тетяна Літошко, виконавчий директор земляцтва, в той час працювала в Ленінському райвиконкомі Києва і майже місяць, перебуваючи в режимі цілодобового чергування, доставляла в зону воду, одяг, зубні щітки і пасту, пакети для утилізації брудного одягу, намети метробудівцям, які з першої

доби аварії укріплювали "дно" реактора. Вона згадує: "В мене була коса понад 1 м 20 см довжиною. За час поїздки вона увібрала таку кількість радіації, що стала загрозою для життя. Проте ніхто із перукарів не наважувався її відрізати, загубити таку красу, але ж довелося. Пройшовши термінове лікування народними засобами, а простіше сказати – червоним пекучим перцем, вдалося зберегти волосся. Але коса вже не відновилась".

Валентина Пархоменко, народна артистка України, розповіла, як вона в складі групи артистів їздила з концертами в Чорнобиль, як співала пісні для ліквідаторів і які то були сумні дні.

Із споминами виступили Микола Білан, Дмитро Волох, Анатолій Карачуба, Михайло Марченко, Іван Остапенко та інші.

Присутній на зібранні голова Ради Віктор Ткаченко наголосив, що сьогодні в час, коли в Україні відбуваються лихі події, ми повинні згуртовано діяти, незважаючи на всі перешкоди, продовжувати свій курс на економічний розвиток краю поза політичними дискусіями. Адже наше земляцтво є громадською організацією, яка свою діяльність спрямовує на розвиток малої батьківщини Чернігівщини, відродження її історії та культури, патріотичне виховання молоді, підтримку обдарованих дітей. А пам'ять має бути вічною, як життя, з світлим і трагічними миттєвостями.

Ганна СКРИПА
Фото автора

Пам'ять жива

15 травня 1988 року для воїнів-афганців – день особливий. Адже тоді розпочався вивід радянських військ з Афганістану. Ось тому і збираються щороку весняної пори бойові побратими, щоб згадати свою пропахлу порохом юність, пом'янути друзів-афганців, обговорити сьогодинішнє життя-буття.

Цього року зустріч відбулася у Понорниці. А приводом для зібрання послужило відкриття пам'ятного знака воїнам-афганцям. У центрі селища, поряд з меморіалом загиблим у роки Великої Вітчизняної тепер є і кам'яна брила з відповідним написом, яка нагадуватиме прийдешнім поколінням про далеку афганську війну і про тих хлопців, чие життя обірвалося на зорі. Споруджений пам'ятний знак з ініціативи воїнів-афганців. А сприяли у будівництві депутат обласної ради М. Півень, депутат Верховної Ради І.Рибаків, голова об'єднання ветеранів Чернігівського земляцтва в Києві С. Кудін, Понорницька селищна рада. Не залишилися осторонь встановлення пам'ятного знака і самі афганці.

Зібралися на відкриття учні, громадськість селища. Приїхали воїни-інтернаціоналісти не тільки з Коропщини, а і з сусідніх районів: Менського, Сосницького, Бахмацького, з Чернігова, представники влади. Все було урочисто і зворушливо до сліз. До присутніх звернулися заступник голови Коропського відділення Української спілки воїнів-афганців В. Пилипенко, голова чернігівської обласної спілки ветеранів Афганістану С. Віхров, депутат обласної ради М. Півень, голова Коропського відділення ветеранів Афганістану І. Сиченко, комісар Коропського райвійськкомату О. Кальченко, голова районної ради М. Мазуренко. У їхніх словах – і вдячність, і глибока пошана, і вічна пам'ять про тих, хто не повернувся. І головне, щоб більше так безглуздо не гинули наші хлопці за чийсь незрозумілі інтереси. Хоча сьогодні в Україні – страшна ситуація і для багатьох незрозуміла. Йде хоч і не оголошена, а війна. Росія проти України. І знову гинуть наші чоловіки. І знову кров. І знову горе.

С. Кудін, який теж пройшов бойовими дорогами Афганістану, вручив подяки Чернігівського земляцтва тим, хто доклав своїх зусиль до того, аби цей пам'ятний знак з'явився в Понорниці.

Цього дня воїни-афганці, представники влади побували на могилі колишнього райвійськкома Віктора Тітова в Іванькові, який пережив афганську війну, але не дожив до сьогодинішнього дня. Пом'янули і його, і всіх бойових побратимів, хто навіки залишився в пам'яті.

Людмила КОВАЛЬЧУК

Ніхто не забутий

Громада Менського осередку Чернігівського земляцтва привітала своїх земляків, учасників та дітей війни.

Людмила Приміра побувала з привітанням у Світлани Сергіївни Морозюк – відмінника освіти, кандидата ботанічних наук, професора кафедри ботаніки Національного педагогічного університету ім. М.Драгоманова. Пані Світлана з вдячністю розповідала Людмилі про дитячі повоєнні роки, згадувала друзів, сусідів. Разом пом'янули близьких, рідних і знайомих. У ході розмови з'ясувалося, що у них є чимало спільних друзів та знайомих, з якими життя пов'язувало на різних поворотах долі.

Людмила привітала також і Ніну Андріянівну Розстальну, дружину видатного актора, народного артиста України Віталія Розстального. Пом'янули Віталія Григоровича, згадували свій рідний край, до якого повсякчас лине душа.

Владислав Муха відвідав Михайла Захаровича Якуба. Ветеран збройних сил поділився з молодшим земляком спогадами про своє дитинство, про рідне Березне, спільну малу батьківщину та секретами, як зберегти здоров'я, бойовий дух та тримати себе у добрій фізичній формі. Олександр Вахненко та Валентина Терещенко побували у подружжя Корнієнків – Миколи Івановича та Людмили Никанорівни. Саме 7 травня, напередодні великого свята, Микола Іванович святкував свій день народження. Подружжя Корнієнків – це чудові, милі і світлі люди, Микола Іванович – заслужений юрист України, професор, кандидат юридичних наук, продовжує викладацьку діяльність, розуміє і поважає сучасне студентство і, маючи великі заслуги і чин, залишається чемним, добрим, люблячим, одним словом, Людина з великою душею.

А Валентина Речицька підготувалася до привітання Івана Михайловича Корбача – учасника БВВ, журналіста і письменника, члена Національної спілки журналістів України та НСПУ, лауреата премії ім. М. Коцюбинського та Українського фонду культури. На жаль, родина Івана Михайловича повідомила, що він у санаторії, тож передали йому вітання та побажали здоров'я.

Неоціненним надбанням Менщини є спадщина Григорія Порфіровича Кочура, лауреата премій ім. Т. Шевченка та М. Рильського. Кочурівські переклади всесвітньо відомих творів піднесли стяг української перекладацької школи на якісно вищий світовий рівень. В 1994 р. славетний феськівчанин пішов від нас, однак його справа множить, не в останню чергу завдяки сину Андрію Григоровичу, який, заручившись надійною підтримкою своєї дружини Марії Леонідівни, опікується музеєм Кочура, що в Ірпінні.

В Ірпінні, в гості до подружжя Кочурів завітав Володимир Набок.

Багато земляків отримали вітання у телефонному режимі, адже у зв'язку з теплою весняною погодою багато хто з наших земляків були за межами міста. Земляки, гуртуймося та тримаймо наші стяги високо!

Володимир НАБОК

ДОРОГІ ГЛИБІВЧАНИ!

Будьмо разом на зустрічі з нагоди 50-річчя виселення Старого та Нового Глибів. Збір 29 червня цього року о 9 годині в селі Косачівка.

Оргкомітет.

ШЕВЧЕНКО ЗНОВУ В Прилуках

Як відомо, геніальний поет побував у цьому козацькому місті кілька разів. Цього разу на його 200-річний ювілей до прилучан навідалася творча група з Києва. Як уже не раз було, очолив її великий ентузіаст культурологічної роботи генерал Борис Войцехівський. Це саме з його ініціативи під крилом нашого земляцтва кілька років тому з'явилася тут затишна Шевченківська світлиця, яка стала одним із духовних центрів міста над Удаєм.

Таким же осередком культури є ось уже майже сто років нинішній гуманітарний педагогічний коледж ім. І. Франка. Саме до цього колективу й прибули бажані гості, аби провели творчу зустріч в актовому залі. Їх зустріла директор коледжу Ольга Попенко, завуч Лідія Люлька, інші педагоги. А далі тишили присутніх і прибульці зі столиці, і студенти та місцеві аматори сцени.

Відомий вчений академік Петро Кононенко сказав слово про великого ювіляра, наголосивши, що Тарас Шевченко у своїй творчості не образив жодного народу, згадав про відзначення його дня народження за океаном і в столичному Шевченковому університеті, зупинився і на сучасних політичних подіях. Народний художник України, лауреат Національної премії України ім. Т.Г. Шевченка Валерій Франчук не лише розповів про значення творчості Кобзаря у своїй долі, а й репрезентував фільм про Голодомор в Україні, подарував коледжу кілька репродукцій своїх картин та альбом. Свої нові вірші прочитав лауреат Національної премії України ім. Т.Г. Шевченка Леонід Горлач. А Борис Войцехівський коротко зупинився на фактах особистої роботи по увіковічненню пам'яті Григорія Сковороди і Тараса Шевченка, якою він займається впродовж багатьох останніх років.

Не залишилися в боргу і студенти коледжу, виконавши дві інсценівки за поемами великого Кобзаря, талановитий співак Олександр Козленко і особливо трирічний малюк, який захоплено прочитав "Мені тринадцятий минало" і авторитетно заявив зі сцени, що вже знає напам'ять понад 10 віршів улюбленого поета.

Наш кор.

Атмосферу невимуженості, високих почуттів створив ведучий вечора поет Леонід Горлач, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка. Зупинившись на особливостях сучасного літературного процесу та поетичному доробку поетки, він чітко висвітлював головну думку збірки: "В жизни есть смысл во всем – / В малом, ненужном, большем..."

Поетизація Ганни Скрипки пронизана мотивами любові, відданості, справедливості, пошуку істини, суті

Рясний теплий дощ старанно, до блиску мив київський асфальт. У небі гриміло. То Пегас поспішав на літературний вечір поетки Ганни Скрипки. У конференц-залі Міжнародного виставкового центру зібралися шанувальники її творчості, які з особливим трепетом зустріли першу книгу поетки "Стихотворения во сне и наяву".

Поетка явила читачу свої ніжні почуття, роздуми про сенс життя. Інтимна лірика переплітається з філософською, набуває громадянського звучання: "Чтоб страна не висела / На вышке распятый судьбы!"

Вірші написані в Кутаїсі, в них відчувається вмале використання грузинської лексики, яка робить поетичні рядки дзвінками, надає особливого колориту.

Авторка постійно вивіряє своє слово, свою думку зі своєю зброєю – пером, яке прагне добра: "Опять эта жуткая пытка / Найти объяснение добра, / Еще одна слова попытка / Испробовать силу пера".

Зворушливі слова про автора та збірку поезій пролунали з вуст колег – художників, що брали участь у оформленні книги Тетяни Матвієнко та Тетяни Петруши, члена НСЖУ Петра Медведя, який, до того ж, написав їй присвяту, прозаїка Валерія Демченка, поетки Надії Кольцової, журналіста В'ячеслава Ми-

хайлишина, поетки Ольги Штепи, Ганни Калайди з Варвинщини, брата Федора Скрипки, доньки Марини Ткешелашвілі. З екрана пролунало звернення доньки Ірини Ткешелашвілі, докторанта Вроцлавського університету (Польща), малюнки якої були використані для художнього оформлення книги.

Прибула на зустріч і делегація Посольства Грузії в Україні, яку очолював аташе з питань культури Зураб Топурія. Він передав вітальні слова Посла Грузії в Україні Михайла Ук леба і звернувся до присутніх. Знайомство з книгою залишило в його душі хвилюючі відчуття. Дуже сподобалось відно-

шення до всього, про що поетка пише. Вірші написані з великою любов'ю. Наші народи будують свою державність, шукають свій шлях розвитку. Вірші допомагають людям жити, відновлювати себе і створювати нові містки для дружби і співробітництва.

Розчулена іменинниця вечора розкрила секрети роботи над книгою, подякувала за допомогу у виданні книги Чернігівському земляцтву, рідним і друзям.

Чудові різнобарвні троянди, теплі слова виступаючих, дружня атмосфера у залі – все залишило приємний слід у серцях присутніх. А насамкінець, як годиться, підписи на книгах, вітальні слова за фуршетом та фото на згадку.

В'ячеслав МИХАЙЛИШИН
Фото автора

Портал духовності

Сім місяців тому наші земляки Юрій і Тетяна Пероганичі заснували мистецький портал "Жінка-УКРАЇНКА", який сьогодні успішно розвивається в інтернет-просторі, згуртовуючи навколо себе талановитих, ініціативних жінок і чоловіків з різних куточків України. Є серед них і представники мистецької еліти Чернігівської області/

Днями у Києві відбулася презентація portalу, яка надовго залишиться в серцях учасників та організаторів зустрічі.

– Україну треба творити не словами, а вчинками, що ми всі разом і робимо, – зазначив Юрій Пероганич.

На святі звучала пісня, поезія, свою творчість демонстрували майстри.

Тетяна ЧЕРЕП

У Національному музеї Тараса Шевченка відкрито виставку Олександра Саєнка. Це був самобутній і неповторний митець, народний художник України, чия творчість визнана Міжнародною організацією ЮНЕСКО. На відкритті виставки відбулась і презентація книжки "Шевченкіана Олександра Саєнка", що є гідною вшанування пам'яті Кобзаря, автором якої є досвідчений і знаний дослідник творчої спадщини Олександра Ферапонтовича його донька Ніна Саєнко.

Ніною Олександрівною видано дуже естетську за дизайном і цікаву за змістом книжку, що розкриває величність Духу двох могутніх постатей: Тараса Шевченка та Олександра Саєнка. В ній представлено унікальні матеріали, які автором видання оприлюднено вперше, а саме: твори О. Саєнка, присвячені перебуванню Тараса Григоровича у своїх друзів на Борзнянщині, де народився і виріс сам Олександр Ферапонтович, – у таких непересічних особистостей, як Віктор Забіла, Пантелеймон Куліш, Віктор Білозерський, Ганна Барвінок. А ще – дві акварелі з колекції родини Саєнків, вірогідно, майстерної руки самого Т. Шевченка.

І виставка, і книга

На виставці творів безмежного шанувальника великого українського поета і художника світового масштабу, яким змалку був О.Ф. Саєнко, аквареллю, темперою, гуашшю, мозаїкою, солом'яною представлено його багатоманітне мистецтво, що пов'язане з народним буттям українців, з життям та творчістю його кумира Т.Г. Шевченка. Надто важливо, що експозиція дає нам

глибоке розуміння національного стилю, який формувався на початку ХХ століття такими видатними діячами на ниві мистецької культури, як М. Жук, М. Бойчук, О. Мурашко, В. Кричевський, Г. Нарбут і, у тому числі, О. Саєнко.

Зоя ЧЕГУСОВА,
заслужений діяч мистецтв України
Фото Ганни СКРИПКИ

Про наболіле

Як було підкреслено на найсвіжішому засіданні Ради, вся робота земляцтва має відбуватися в районних відділеннях. І хоч по суті воно так і є, проте бахмаччани вирішили ще раз визначитися з основними напрямками діяльності.

Голова відділення Анатолій Собора зупинився на його роботі впродовж останніх шести місяців та шляхах поліпшення роботи, назвавши п'ять пунктів. Особливо наголосив він на потребі активнішого залучення молоді до земляцтва, і звернувся з проханням до присутніх.

Валентина Вовк сказала, що для активізації молоді можна було б використати мережу Інтернету, але ми не знаємо таких молодих людей, які мають достатньо високу професійну підготовку і мають можливість та бажання активно займатися громадською роботою. Яків Гальченко підтримав пропозицію про те, аби шукати активніше відомих людей, меценатів, вихідців із сіл району, аби вони допомагали реально і конкретно роботі громад.

А щодо молоді, то вона, на жаль, відчує потребу в земляцтві, коли

сама наблизиться до пенсійного віку.

Віталій Мірошніченко повідомив, що він може хоч зараз залучити до земляцтва два десятки молодиків, але чи варто всіх підряд запрошувати, треба запрошувати серйозних людей, які дійсно принесуть користь, нові ідеї в нашу роботу. А поки що, коли говорити про омолодження керівництва, то можу впевнено сказати, що краще і відповідальніше за Анатолія Собору ніхто з попередніх керівників не ставився.

Надія ТАЦЕНКО

В джунглях Анголи

То була громадянська, з суттєвим впливом міжетнічних протиріч, війна за владу в державі між прорадянською МПЛА і проамериканськими УНІТА та ФНЛА. В той же час це була війна проти інтервенції суміжних держав – ПАР та Заїру. При цьому, МПЛА активно використовувала допомогу регулярної кубинської армії, військові підрозділи УНІТА – підтримували збройні сили ПАР, а ФНЛА – збройні сили Заїру.

У вересні 1988 року мені, командирі зенітно-ракетного полку, було запропоновано поїхати в одну із воюючих держав у спецвідрядження.

На комісії у Москві мене було направлено старшим групи радянських військових фахівців до Народної Республіки Ангола.

Безпосередньо моїми обов'язками було керівництво роботою групи радянських військових фахівців з ремонту, обслуговування, налагодження бойової і спеціальної техніки та використання її в ході бойових дій, проведення занять по злагодженню дій керівного складу бригади, а також постійна допомога командирі бригади ВПС – ППО збройних сил Анголи (ФАПЛА) у плануванні та проведенні бойових дій частинами та підрозділами бригади.

Вже під час першого знайомства з ФАПЛА з'ясувалось, що ангольські військові дуже далекі від молодецького плакатного бійця і зовсім не поспішають йти у бій за світле майбутнє. Солдатів до війська набирали з великими труднощами, навіть використовуючи облави в містах і селищах країни, що вказувало на втомленість народу від затяжного військового конфлікту. Воювати в основному були змушені кубинські війська, які кров'ю своїх солдат і офіцерів платили за міжнародний обов'язок. Що стосувалось участі у бойових діях частин і підрозділів ФАПЛА, то радянські і кубинські військові досить часто були змушені бути "погоничами" і буквально підштовхувати ангольців у бій.

У 1987–1988 роках на території південно-східної провінції Квандо Кубанго розгорнулася найбільш кривава битва громадянської війни в Анголі – битва при

Квіто-Кванавале, яка фактично стала переломним моментом війни.

Група, якою я керував, безпосередньо брала участь у бойових діях в районі Квіто-Кванавале з вересня 1988 по травень 1989 року.

Мені, як професійному військовому, випала нагода в 1988–1991 роках брати участь у бойових діях у Народній Республіці Ангола.

Бригада, у складі якої ми воювали, окрім регулярного відбиття ударів розвідувально-диверсійних груп супротивника, постійно здійснювала прикриття від атак з повітря угруповання військ біля десяти мотострілецьких, артилерійських, десантно-штурмових та інших бригад, полків, окремих підрозділів збройних сил Анголи та кубинських інтернаціоналістів.

Частини та підрозділи бригади, як і всі війська угруповання, в основному були оснащені технікою та озброєнням радянського виробництва що зарекомендували себе як надійні, живучі, найбільш практичні, що не потребували особливого догляду, за що ангольські офіцери і солдати їх дуже цінували.

Місцеве населення фактично повністю покинуло зону бойових дій. Нам, радянським військовим, також було дуже нелегко, у вільні хвилини пам'ять постійно повертала нас до рідної Батьківщини, де мирне життя і спокій, де наші родини, тим паче, що і серед радянських фахівців були бойові втрати: так, за період з жовтня 1988 по квітень 1989 року загинуло 2 чоловіки.

У квітні 1989 року почалась, відповідно до міждержавних домовленостей, підготовка кубинських військ до виходу з Анголи. З врахуванням даного факту нашої бригаді ВПС-ППО було поставлено завдання провести передислокацію на колишні кубинські бойові позиції навколо адміністративного центру провінції Квандо Кубанго міста Менонге з метою прикриття даного міста та аеродрому Менонге від можливих ударів з повітря.

Особливо запам'яталася 180-кілометрова передислокація бригади в район Менонге. Ураховуючи велику імовірність нападу підрозділів УНІТА, мною та моїм заступником з озброєння був розроблений план проведення передислокації бригади. У кузовах всіх тяжких тягачів були встановлені 36-мм зенітні гармати у бойовому положенні з розрахунками на робочих місцях, готовими до ведення стрільби, на кабінах всіх інших машин були розміщені солдати з гранатометами, а в кузовах зі стрі-

лецькою зброєю. Крім нашої колони, була підготовлена колона бензовозів, яку прикривали три БМП та три вантажівки з бойовими розрахунками прикриття. На 107-му кілометрі підрозділами УНІТА із засідки був здійснений потужний напад на колону з палим. Вся округа була вкрита палаючим вогнем та чорним димом. Унітовці помилково прийняли першу колону за основну і за фактом розстріляли весь свій боекомплект. Таким чином нашим зенітним гарматам та гранатометникам тільки і залишилось, що рішуче розібратись з майже роззброєним супротивником. Втрати бригади склали – 15 солдат вбитих та біля 20 поранених, унітовських солдат загинуло значно більше, але рахувати їх було ніколи, рух колони було продовжено. Бригада виконала бойове завдання й через 5 діб зайняла бойові позиції навколо Менонге, надійно прикривши місто і аеропорт від можливих ударів ВПС супротивника.

Після цього мене рішенням радянського керівництва було переведено у місто Намібе – адміністративний центр провінції Намібе. Бригада ВПС ППО, окрім прикриття другого за значимістю морського порту Анголи та аеродрому імені Юрія Гагаріна, мала завдання прийому, перевірки та підготовки до бойового застосування літаків Су-25, що прибували з Радянського Союзу, а також додаткової підготовки ангольських пілотів на даних літаках перед призначенням у бойові частини.

І, як додаткове завдання, я персонально був змушений постійно співпрацювати з групою міжнародних спостерігачів щодо контролю за виводом кубинських підрозділів і частин через морський порт і аеропорт Намібе згідно міжнародного договору. Одночасно, починаючи з кінця 1988 року, і збройні сили ПАР здійснювали вивод своїх частин та підрозділів із території Анголи та Намібії.

В січні 1991 року група, якою я мав честь командувати, у повному складі без людських втрат прибула до Радянського Союзу для подальшого виконання службових обов'язків.

Валерій ЗАБІЯКА,
учасник бойових дій НРА,
полковник у відставці

А духом —

“Молодогвардієць”

Розпал Горбачовської перебудови застав його на посаді відповідального секретаря Київської обласної та міської молодіжної газети “Молода гвардія”.

Столиця вирувала. Вся Україна наче прокинулася від тривалого летаргічного сну і взялася надолужувати згаяне. Щодень мітинги, збори, протести. Нові відкриття і розкриття.

Могутній у недалекому Союз хитався, наче з добрячого похмилля, і, не маючи твердої опори під ногами, здавалось, ось-ось повалиться. Комуністична партія, якій ще зовсім недавно здавалося і повік зносу не буде, настільки міцно суровими нитками була вона шита, агонізувала і тріщала по швах.

Так і хочеться далі сказати словами Єсеніна: “Ну, кто из нас тогда на палубе большой / не падал, не блевал и не ругался”...

Настала пора і журналістській братії відповісти на сакраментальне: “З ким ви, брати по перу?”

І тоді він, обіклавшись статутами і різноликими довідковими матеріалами численних партій, що на той час з’являлись на світ Божий, наче гриби за сприятливої пори, вивчав, порівнював, вибирав.

“Молодогвардійці”, смикаючи двері зачиненого кабінету, жартували: “Князь релігію вибирають”. І він таки обрав. Київська молодіжка – чи не найперша газета, яка стала на демократичний шлях. Вона навіть наважилася видрукувати звіт із установчого з’їзду Руху, за що і редакції, і йому добряче дісталось від ще нікуди не зниклих комуністичних провідників. Йому, це нашому сьогоднішньому ювіляру, Віталію Федоровичу Шевченку. Народному депутату трьох скликань, депутату Київоблради (1990–1994) від м. Фастова. Члену Президії центрального проводу партії “Рух”. Заступнику голови Київського обласного комітету захисту прав людини, редактору кількох газет, автору численних книг та публікацій у періодиці. Це все у минулому. А нині Віталій Федорович завершив роботу над унікальним виданням “Енциклопедія Ічнянщини”.

Це перше універсальне довідкове видання про Ічнянський край. Енциклопедія містить хронологію дат розвитку Ічнянщини за більш, ніж двоє тисячоліть історії, довідник місцевих топонімів, назв, подій, явищ, ґрунтовні ілюстровані розповіді про 76 населених пунктів краю та про туристські центри загальнонаціонального значення, зокрема, про заповідник “Качанівка” та про дендропарк “Тростянець”, біографічні відомості про понад 3 тис. відомих ічнянців, добірку цікавих історичних документів та матеріалів тощо.

Так що наш славний побратим міцно тримається в сідлі, приборкавши Пегаса. Тож з росою і води Вам, пане товаришу!

Валентин АВДЄЄНКО,
“молодогвардієць” тих часів

ВІЗИТ із графом

Голова Козелецької райдержадміністрації Сергій Андреев зустрівся з головою ради Асоціації “Ліга машинобудівників та роботодавців України”, керівником Козелецького осередку Чернігівського земляцтва, відомим у районі меценатом, уродженцем смт. Козелець Володимиром Саченком, праправнуком гетьмана України Кирила Розумовського графом Олександром Розумовським та групою журналістів державної телерадіокомпанії “Всеукраїнська служба “Українське телебачення і радіомовлення”, зокрема заступником головного редактора, автором і ведучою програми “Перспектива” Валентиною Лук’янець і директором творчого об’єднання Валентиною Бондаренко, теж уродженкою Козельця.

Мета візиту делегації – познайомитися з новим керівництвом району, створити передачу про перспективу розвитку малих міст.

Сергій Андреев поінформував про сьогоденні проблеми району, зупинився на планах подальшого його розвитку. Він зосередив увагу на перспективах розвитку малого та середнього бізнесу, запевнив, що готовий надавати підтримку малому та середньому бізнесу, сподіваючись на активну співпрацю щодо розвитку підприємництва в районі, залучення інвесторів, які вкладатимуть кошти у розвиток соціальної інфраструктури населених пунктів.

Голова райдержадміністрації наголосив, що район сільськогосподарський, і він спрямовує свою роботу на те, щоб усі суб’єкти господарської діяльності працювали для підвищення життєвого рівня населення.

Всі учасники зустрічі активно спілкувалися та висловлювали конкретні пропозиції щодо підтримки району. Так, Володимир Саченко висловив надію на взаємну співпрацю, запропонував керівництву району всебічну підтримку заради процвітання рідної Козелеччини. Сергій Андреев підтримав його ідею закріпити членів земляцтва за сільськими радами, що дасть можливість бути краще обізнаними з життям територіальних громад, їх запитами і впливати на вирішення проблем. Підводячи підсумки, він зазначив, що завжди відкритий для спілкування.

Цього дня делегація відвідала Козелецький музей історії ткацтва Чернігівщини, Козелецьку ЗОШ І–ІІІ ступенів №3 та побувала у приватному господарстві ПП “Міклуха”.

Людмила СЕНЧЕНКО,
працівник Козелецької
райдержадміністрації

Домницька ікона

Домницька Свято-Різдв'яна Богородицька обитель була заснована на початку 60-х років XVII ст. монахом-пустинником Клементієм як самотній скит Чернігівського Борисо-Глібського кафедрального монастиря.

За переказом, початком до заснування монастиря стало незвичайне явище – з'явлення чудотворної ікони Божої Матері. Перше письмове згадування про неї ми зустрічаємо в Універсалі гетьмана Івана Мазепи в 1695 р. Цей рік офіційно прийнято вважати роком з'явлення Домницької ікони.

БОЖОЇ МАТЕРІ

Історія зберегла факти чуда. Хворобливий дівчинці Домні уві сні було сказано "піти в ліс і знайти ікону Божої Матері". Разом зі своєю матір'ю Домна пішла на пошук і після довгих пошуків знайшла вказаний уві сні образ та зразу отримала цілення від недуги.

Слава про чудеса все більше привертала увагу державних діячів того часу – гетьманів Івана Мазепи, Данила Апостола, Івана Скоропадського. Так, в 1698 р. Мазепа в центральній частині монастиря зводить многоглавий храм Різдва Богородиці, будівництво якого благословив тодішній архіпастир Чернігівський святий Феодосій. За прикладом Мазепи Скоропадський будує нову каплицю для чудотворної ікони, а пізніше невеликий дерев'яний храм Преображення Господнього з братською трапезною при ньому.

Гетьман Мазепа залишив по собі добру славу як активний будівничий православних храмів. Його коштом побудовано головну церкву Домницького монастиря Різдва Богородиці – однопрестольного дерев'яного храму, розташованого посередині монастиря. Гетьман надав для відправ усе необхідне – начиння, книги, одяг. Були збудовані келії для ченців. Головну церкву прикрасив іконостас, виконаний на кошти березинського козака Григорія Сечевиці.

Заснування монастиря відбулось водночас з появою ікони Богоматері та чудес, пов'язаних з нею. Кращого місця для монастиря не було: навкруги густі ліси, багато озер, протікає невеличка річка Думниця. Так називалась і вся навколишня місцевість, і монастир багато років називався Думницьким.

Кожного року в десяту п'ятницю після світлого Воскресіння Христового біля стін монастиря проводився ярмарок, який

тривав один день. Ярмарок був багатий і давав монастирю чималий прибуток.

Двічі на рік у Домницькому монастирі відбувалися храмові свята на честь Богородиці: перше – на десяту п'ятницю після Великодня, коли проводився ярмарок, друге – 8 вересня. Цей день пов'язаний з важливою подією.

В 1771 р. Березне вразила епідемія чуми. Чума вже не перший раз косила людей – це відбувалось в 1710, 1711, 1738 р. В 1771 р. чума лютувала в Березному як ніде на Чернігівщині – тоді померло 623 людини. Мешканці Березного вирішили освятити місто Домницькою чудотворною іконою. 8 вересня 1771 р. ігумен Ієрофей з ченцями понесли ікону хресним ходом до Березного. Після цього чуми в Березному не було.

Домницький монастир був авторитетним на Чернігівщині. В 1786 р. був виданий указ Катерини II про зрівнення малоросійських монастирів з великоросійськими, про їх поділ на три класи. Домницький віднесли до найнижчого третього класу, що означало скорочення ченців, прибутків, земельної власності, лісових і рибних угідь. Для Домницького монастиря настали тяжкі часи – було відібрано все, що давало прибуток, не стало грошей на ремонт будівель, які з роками почали руйнуватись. Монастир хотіли закрити, але його врятувала родина Безбородьків.

Після Жовтневої революції на території монастиря більшовицькими безбожниками-активістами була організована Домницька трудова комуна, в 1931 р. вона була перетворена в сільськогосподарську артілю ім. 1-го Травня.

Через 10 років за благословенням преподобного старця Лаврентія Чернігівського на території монастиря створено жіночий Свято-Параскев'ївський монастир на чолі з ігуменею Агнією.

В монастирі було 46 сестер-монашок.

Перед війною на території монастиря був дитячий будинок для лікування важко хворих дітей. 28 листопада 1941 р. в Домницю приїхала група поліцаїв, яка за наказом німецького командування мала знищити дітей-інвалідів восьми-шістнадцяти років. За ніч було вбито 90 дітей. В цій жорстокій акції брала участь і жінка – директор дитячого будинку. Після визволення Чернігівщини від фашистів 4 поліцаїв і жінку-директора за вироком військово-польового суду було повішено в Чернігові на головній площі.

В 1952 р. радянська влада закрила жіночий монастир. Його переобладнали під госпіталь для інвалідів Великої Вітчизняної війни. Будівельники все, що їм здавалось зайвим, викидали. Розкопали й могили молодого графа А. Безбородька, в труні якого знайшли золоте серце, наповнене вином. Будівельники злякались тієї знахідки, яку не можна було приховати – було багато свідків. Про це дізнались в Березнянському райвідділі міліції. Приїхав начальник райвідділу, навів страху на будівельників, забрав з собою те золоте серце. Доля тієї дуже коштовної знахідки невідома і досі.

В 1995 р. відновлено чоловічий монастир. З 2003 р. в монастирі поновлено щоденні богослужіння.

В жовтні 1962 р. мені довелося побувати в Домниці ще раз. Тоді я працював у Чернігівському облпроекті, де виготовляли проектно-кошторисну документацію для переобладнання госпіталю під санаторій для інвалідів Великої Вітчизняної війни. Два тижні я виконував пошукові роботи для тієї реконструкції.

Минуло вже багато років з тих пір, але я назавжди запам'ятав той чудовий Домницький монастир.

Микола БУКАТИЙ

ГОЛОС земляків

Голові Ради –

Голові Правління Регіональної
громадської організації
"Рада земляктв України"
Ляху М.І.

Шановний Миколо Івановичу!

Як стало нам відомо, Ви значитеся підписантом листа 26-ти вихідців з України до вже колишнього президента Віктора Януковича, яким закликали його "навести порядок в країні".

"Лист 26-ти" став "іскоркою, яка спричинила велику пожежу", що призвела до масового розстрілу мирних і беззбройних громадян, а також до загибелі багатьох співробітників правоохоронних органів.

Від імені мешканців села Блистова Менського району Чернігівської області, в якому Ви народилися, з метою реабілітації в очах земляків, закликаємо Вас ініціювати звернення вихідців з України того ж складу, що й "лист 26-ти" (або розширеного):

– До Віктора Януковича з вимогою припинити фінансування злочинних дій, направлених на розкол країни з метою окупації та втрати нею незалежності, а також закликати його добровільно здатися в руки правосуддя для подальшого вирішення долі законами України;

– До Президента Російської Федерації Володимира Путіна з проханням припинити направляти до України зброю, а також так званих добровольців, які разом із місцевими злочинними елементами займаються дестабілізацією суспільно-політичної обстановки в Луганській, Харківській, Донецькій, Одеській і деяких інших областях України.

**Блистівський сільський голова
Мишкін Юрій Миколайович.
Депутати Блистівської сільської ради:
Дзюба Антоніна Петрівна,
Габінет Тетяна Григорівна,
Корінь Анатолій Олександрович,
Мишкіна Надія Миколаївна,
Осипець Григорій Іванович,
Боюн Наталія Миколаївна,
Сук Ольга Андріївна,
П'ятикоп Катерина Григорівна,
Коваленко Наталія Петрівна,
Гренько Ірина Олександрівна,
Гавриленко Олексій Володимирович,
П'ятикоп Віталій Михайлович.**

Чорна рада сьогодення

Кажуть, що геніальність твору визначається його актуальністю. Минуло майже півтисячоліття з доби Руїни, змальованої у романі П. Куліша "Чорна рада", і більше, ніж півтора століття з часу видання перших глав твору, а в Україні повторюються події сумнозвісної ради...

Претенденти на сучасне гетьманство вдаються до демагогії Іванця 1663 року, обіцяючи добробут, стабільність... Слова замінують, але зміст і наслідки залишаються... Усі вони нахабно брешуть про те, що їхні "руки нічого не крали", що вони "мають не будинок у Швейцарії, а лише хатиночку", що "почують кожного", а, дорвавшись до влади, забувають про обіцянки, п'ють, гуляють, тринькають народне добро і брешуть, брешуть, брешуть ще більше, ніж це робили вічно винні попередники.

В індійському суспільстві (а коріння у нас з ними спільне) існував поділ на три варни: білу – жреці, правителі, брахмани; червоно-малинову – воїни (кшатрії); чорну – сіячі та скотарі. Варни формувалися за віком – юнаки воювали, отже, їх варну символізував колір крові і вогню; зрілі люди вели господарство, отже, мали символом колір чорнозему, а варну мудрих старців брахманів, знавців законів і традицій, символізував колір синиці.

Однак закон категорично забороняв переходити з одної варни в іншу, вважав це великим гріхопадінням. На відміну від Індії, у козацькій Україні будь-який землероб міг прийти на Січ і стати козаком, потім, проявивши мужність, відвагу у бою, отримавши прихильність козацтва, стати кошовим отаманом або полковником. Але гетьманами ставали лише високоосвічені шляхтичі. Винятком був "свинопас" Брюховецький, який перед злетом у політичній діяльності був звичайним конюхом Хмельницького. Народ сприймав його за "свого", вірячи, що Іванець, відчувши тяжкість долі простоліду, покращить їхнє становище. Та не здогадувались вони, що після отримання булави він не тільки не піклуватиметься долею народу, забуде про обіцянки, а й в утиках народу та у жадобі збагачення перевершить усіх своїх попередників.

Крім того, Брюховецький свідомо зробив усе, щоб єдність народу, створена Хмельницьким, зникла, а самостійність Гетьманщини закінчилася у Москві біля ніг.

Історія не раз вчила українців об'єднуватися у здобутті незалежності, у захисті державності, але ми часто виявлялися поганими учнями і, на жаль, досі мало чого навчилися. Тоді, 1663 року, народу вдалося стати рушійною силою всіх подій. Скаржачись на погані умови проживання, на козацьку старшину, вони обирають для себе Брюховецького. Прийшовши до влади, він знищив усіх своїх політичних опонентів. Хіба не нагадує це сторінки новітньої історії України, коли Президентом став найменш достойний кандидат, людина з кримінальним минулим і, де-факто, без вищої освіти? Відмінність у тому, що Брюховецького за його гріхи стратили на гарматі, а сучасний Іванець утік без жодного покарання...

Скільки ще Чорних рад має статися, щоб ми зрозуміли, що єдність народу може подолати всі перешкоди, адже саме народ обирає свою долю, коли підтримує певного представника влади. Варто лише бути рішучими та відповідальними. Наша доля – в наших руках.

Валерія КОЗЯРЕНКО,
учениця 9-а класу,
НВК "Домінанта", м. Київ

Тепер кожен бажаючий може пережити власним серцем весь перебіг драматичних колізій на театральному кону. Справді, кому, як не ніжинцям, відтворювати події давно минулих літ, ту останню життєву драму поета-мученика, до якої спричинила легковажність простої дівчини Ликери Полусмак з села Липів Ріг, що й нині знаходиться неподалік від древнього міста? Хто відає, як би склалися останні літа замученого неволею українця, що нарешті вернувся в славі з солдатчини й мріяв тільки про одне – домашній затишок на рідній Україні, коли б не відмова гонористів, не наділеної природним розумом і душею панської прислужниці.

Він, кріпацький син, що став академіком мистецтв, спізнав усі приваби й підступи вищого світу, вбачав у несподіваній обранні своєрідне повернення до власних першоджерел, але вони виявилися замученими побутовими матеріальними благами, які тільки й цікавили Ликеру. Та як би не вражали глядача й читача реальні факти, повороти долі, закони драматургії диктують ще й набір психологічних інструментів для їх подачі, мотивацію вчинків. Якою дорогою повести своїх героїв – то тільки воля автора.

О. Забарний назвав свою героїню грішницею. Можливо, вона й справді вчинила наругу над праведником, відмовивши йому легковажно в коханні. Але чи можемо ми за це називати її грішницею, розуміючи, наскільки примітивною була філософія цієї красивої селючки, перед якою стояли інші духовні орієнтири? Лише в самому фіналі п'єси читач бачить на Чернечій горі побіля могили всенародного улюбленця повиту скорботою літню жінку, яка полишає все на світі й приходить сюди спокутувати давню провину. Та, зрештою, назва не заміняє всього динамічного твору, де справді відбито реальні події, що відбувалися в літописному 1860 році в Петербурзі й через кілька десятиліть у 1916 році в Каневі.

Ликера й не могла бути іншою, навіть якби й пов'язала свою долю з мудрим поетом – надто велика різниця в інтелекті прирікала уявне родинне щастя на крах. Знаємо ж, яким по-

три місяці. Йшлося вже до вінчання. І раптом норовиста Ликера відмовляє самому пану Тарасу.

Олександр Забарний не поспушився на густі фарби при змалюванні крутих стосунків між головними героями драми. Легковажна дівця встигла нациганити в поета достатньо подарунків, але й цього виявилось замало. Як засвідчила історія, невдовзі після розриву вона вийшла заміж за пітерського ремісника-пияка Яковлева і не один рік потерпала від кривдника. На жаль, до прозріння їй треба було прожити не один десяток років...

Драма "Грішниця"

має добротну документальну канву. Крім двох головних діючих осіб, у ній побіжно присутні відомі історичні особи. А ще потужним паралельним планом подана лірика самого Тараса Шевченка. Це завдяки рядкам, присвяченим несподіваній звабі в образі норовливої панської служниці, яку поет бачив уже господинею власного дому в Україні й матір'ю своїх дітей, твір набирає особливого піднесення, а що він призначений для втілення на театральному кону – і вже здобув це друге життя – то обов'язково пробудить у нинішніх далеко не романтичних людей щире почуття до далеких попередників. Навіть таких неоднозначних, як сільська сирота з Липового Рога Ликера Полусмак.

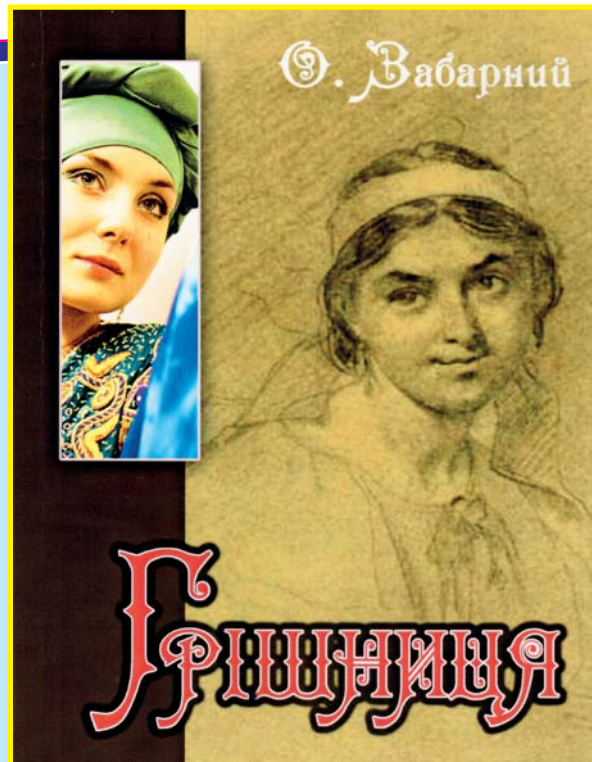
П'єса закінчується розлогим монологом головної героїні, виголошеним на могилі поета на Чернечій горі в Каневі. Є там і рядки сповіді перед людьми за свій поспішний вчинок: "Нині люди різне про мене говорять. Хто добре, а хто зле... Та що мені їх балачки... Я й сама знаю – занапастила я тебе. Підірвала серце... Вкоротила віку... Грішна я перед тобою, грішна! Тому й вимолюю всі ці довгі роки у тебе прощення."

Бог давно вже розсудив їх обох, а нам залишається дивуватися трагічній красі життя українського генія Тараса Шавченка, відбитого і в новому творі та виставі нашого земляка О. Забарного.

Леонід ГОРЛАЧ

СПОКУТА

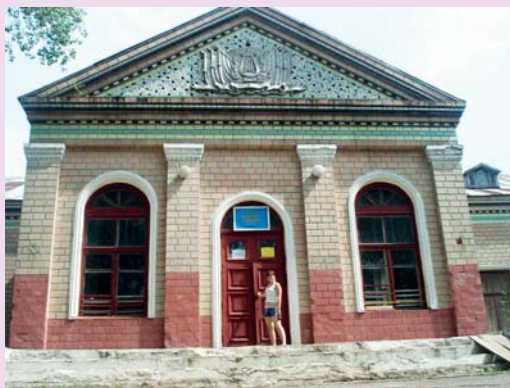
Відомий письменник і науковець із Ніжина Олександр Забарний не залишився осторонь від ювілейних подій, присвячених українському генію Тарасу Шевченку. Не так давно вийшла друком його нова книга, основу якої склала давно вийшла друком його нова книга, основу якої склала драма "Грішниця". Вона відразу зацікавила місцевий драмтеатр ім. М. Коцюбинського, якому не так давно надано статус академічного.

чуттям до нього світилися і родовита княжна Варвара Рєпніна, і ще добрий гурт відомих нам із скупих історичних джерел значних жінок. Так що липіврізьку спокусницю можна сприймати лише як романтичний порив змученої поетичної душі, яка бачила в юній грайливій – але й не безкорисливій – землячці бажане, а не реальне. Драматург О. Забарний і переконує поступово нас у неминучості краху, поразки чистої душі в боротьбі з недосконалим світом.

Не буду переповідати загальновідомі факти цієї практично завершальної історії особистого життя Тараса Шевченка. Вона тривала якихось

Історично правильна назва села, про яке піде далі мова, Бирин. За радянських часів, невідомо з яких підстав, до кінцівки його назви була додана літера "е" і воно стало селом Бирине. Це все одно, що, скажімо, Батурин мав би назву Батурине, або Берлін – Берліне. До речі, у села є "тезки" – село Биринськ у Самарській області Російської Федерації, Биринський замок у Латвії та в інших державах.

Особливість села Бирин полягає в тому, що воно розташоване надто далеко від культурних та економічних центрів України: 185 км від Чернігова, майже 350 км – від Києва, 30 км – від Шостки, 12 км – від райцентру, міста Новгород-Сіверський, і 25–30 км – від кордону з Російською Федерацією. Це – північ України, територія, яка нагадує своєрідний апендикс Чернігівщини. Майже з усіх боків село – в оточенні лісів.

Засновано село на початку XVII століття. З кінця XVII століття належало прилуцькому полковнику Ф. Горленку. За історичними та архівними джерелами станом на 1859 рік село Бирин мало статус казенного і знаходилося, як і зараз, біля річок Десна і Торкни, за 10 верст від повітового міста Новгород-Сіверський. Тоді мало 211 дворів, 722 мешканців чоловічої статі, 839 – жіночої. Було дві православні церкви, сільське училище, сільська розправа.

Згідно з архівами храму за указом у 1720 році Бирин належав Гамаліївському монастирю. Про це свідчили й царські грамоти, за якими Бирин з озерами у 1714 та 1718 роках були закріплені за Гамаліївською обителлю за клопотанням гетьмана Скоропадського.

У 1764 році в курені Бирин мешкало 184 козаків. Упродовж 15 років (з 1781 по 1796 роки) адміністративно село входило до складу Погарського повіту (нині це Брянська область, РФ).

Пізніше, приблизно у 1865–1916 роках, село Бирин було центром Биринської волості, до складу якої входили вісім навколишніх сіл. Прадід автора цієї статті Роман Харитонович Феськов був у ті часи волосним писарем – головною посадовою

особою і фактичним керівником волості та діловодом волосного суду.

Місцеве самоврядування на рівні волосного в Україні, на жаль, було придушене грізним поліцейським управлінням Російської імперії. І все ж досвід тих часів не повинен підлягати забуттю. Передусім слід зазначити, що чисельність тодішніх штатних посадовців волості була дуже незначною. Фактично у волості всю

влада належала місцевим отаманам. Тоді ж жителі іменували свою територію "Биринською республікою". Місцеві жителі затвердили свої порядки, провели конфіскацію поміщицької землі й справедливо поділили її між людьми, усі питання вирішували самостійно, навіть налагодили друкування власних грошей. Проголошена республіка забезпечувала волю ту-

тешнім жителям, дбала про порядок в окрузі, дотримання родинними правилами співжиття. Проте у 1919 р. республіка впала.

Схожа ситуація була і у сусідньому селі Івот, де "Івотську республіку" очолював полковник царської армії Іван Ладинський. Цю "державу" у жовтні 1918 року розгромили партизани Дем'яна Коротченка.

У січні 1918 року в Бирині встановлено радянську владу. Під час німецько-австрійської окупації (1918 р.) в селі розміщувався штаб партизанського з'єднання М.Г.Салая. Пізніше, до проголошення незалежності України, у Бирині була садиба колгоспу ім. М.Горького. На території Бирини є залишки 13-ти поселень X–I тис. до н.е., I тис. н.е.

Нині село Бирин, як і багато інших сіл України, перебуває у критичному стані. Колективне сільське господарство нерентабельне і потребує інвестицій. Проблем у глибинці – хоч греблю гати!

Отака неповна, але цікава історія мого села, про яку дехто вже й забув. Втім, за мудрим висловом Ціцерона "Historia magistra Vitae" – історія є вчителем життя. Хотілося, щоб так було і насправді.

Валентин ГОЛОВЧЕНКО,
заслужений юрист України

СТОЛИЦЯ задеснянської республіки

виконавчо-управлінську діяльність здійснювали дві виборні особи: волосний старшина та волосний писар. Крім того, волосне самоврядування було деполітизоване, обрання його керівництва засновувалося на суто демократичних засадах шляхом прямого голосування на сходах селян.

Село Бирин відоме ще й тим, що саме тут майже 100 років тому було проголошено власну державу – Задеснянську республіку. Про цю майже забуту історію нині нагадує тільки природа. Кожного року повинь на Десні відрізає село колишньої Задеснянської республіки від решти населених пунктів. І воно опиняється ніби на острові.

У 1918 р. завдяки такій природній перешкоді місцеві селяни відтягнули в часі встановлення більшовицької влади, згуртувавшись для опору проти нав'язуваних порядків. У селі

АФОРИ

Безбатченки і яничари – це було вічно. А от коли в наших душах поселилася "гуманна ганьба": чуже – на покуті, своє – в багні.

У Франції живе росіянин тьма-тьмуца. Гей, "старший брате", ти ж можеш витіснити звідти французьку мову. Чого ж чекаєш? А-а-а, руки короткі... ото ж бо!..

Татарська назва Москви – Гишла Вода. Вже тоді татари надихались смердотю. А ми: Москва, Москва... Та від неї й зараз іде сопух... політичний.

Багато російських політиків і письменників сьогодні в розпачі заламують над головою руки: стільки прославляли Русь, а воно ж виявляється – Київська! А крадене треба повертати... Сусіде! Що ти, як той шпак, зазіхаєш на чужий голос? Чи не краще співати, як Бог дав?

Під час виборів Президента я було послав приятелю на Луганщину лист і нову збірку афор, мовляв, прочитай, скажи своє слово! Чекаю відповіді місяць, другий, десятий – ніякої реакції. Знаю, який обов'язковий товариш, значить, щось трапилось. Подумав про найгірше: він же хворів, у лікарнях перебував. Проте через рік друг таки обізався та ще й з образою – чому це я перестав писати до нього? Отакої. Виявляється, мою бандероль, не читаючи, викинули "тоді" як пропагандистську літературу не для сходу. А я ж похоронив панібрата, не раз ставив свічки за упокій... Кучми з Януковичем у парі. Тепер нам – жити, а їм – згрібати віск із підсвічників.

Дмитро ГОЛОВКО

Мешканців нашого будинку зібрала у дворі надзвичайна подія. Собаки загнали на тополлю загального улюбленця – дворового kota Депутата. Звали його так, мабуть, тому, що вигляд мав дуже вже поважний (у чепуруна блискаччю чорна шубка, білий "галстук" на шиї). А, може, ще й через те, що, перебуваючи на дворі, в утриманні, не виконував своїх прямих обов'язків – не ловив мишей.

Поки кіт на самій маківці дерева жалібно кликав людей на поміч, а натовп обговорював план його спасіння, я скористався нагодою, щоб провести серед сусідів бліц-опитування: навіщо люди пруться в депутати, витрачаючи на вибори мільйони зелених? Репрезентативність аудиторії – прямо, як у студії "Шутер-лайф".

Учасників майже стільки ж. Чоловіків та жінок приблизно порівну. Вікові категорії: від дорослішого Вовочки із четвертого класу – до дев'яностолітнього глухого діда Пантелія. Спектр професій: від бізнесмена Максима до бомжа Васи, що харчується біля нашого сміттевого контейнера.

Відповідають охоче і наперебій.

- Щоб грати на засіданнях Ради у морський бій (Вовочка).
- Щоб смачно обідати в їдальні Ради (бомж Вася).
- Щоб кришувати свій бізнес (бізнесмен Максим).
- Щоб їздити з топ-моделями на престижні курорти (міс нашого двору Анжеліка, яка беззастовідно претендує на статус експерта з цих питань).
- Щоб показати всім, які вони круті: в костюмах від Армани, крокодилячих черевиках та "Ролексах" на руках (продавець секонд-хенду Рая).
- Щоб розім'яти м'язи та почесати кулаки під трибуною парламенту. А їм за це нічого не буде (Микола, якого сьогодні ще не затримувала міліція).
- Щоб писати закони (пенсіонер з інтелігентською борідкою та газетами під пахвою).
- Хто ж із депутатів тепер пише закони? Це вже анахронізм. Нардепи лише голосують. Закони пишуть їхні помічники, штатні працівники апарату та спеціалісти фірм і компаній, інтереси яких лобіюються у Раді (колишній помічник-консультант).

Варіантів відповіді, мабуть, було б ще

багато, але у двір вкотився чорний "Лексус". У супроводі чотирьох бодігардів із машини вислизнув сам депутат по нашому виборчому округу. В натурі виборці бачили його вперше, але відразу впізнали за картинками з телевізора.

– У вас проблема? – діловито поцікавився наш обранець? – Вирішимо!

По мобільнику комусь віддавав розпорядження, лаявся. Хутко у двір прибула пожежна машина з довжелезною драбиною. МНС-ники діяли професійно – і за мить пухнастий втікач був уже на руках у депутата, головного героя імпровізованого мітингу. Двір дружно зааплодував. А депутат під прицілом телекамери, яка раптом опинилася тут, як роля в куцах, роз-

Врятувати депутата

чулено пообіцяв і надалі турбуватися про своїх виборців. Сказав, що нашому Депутатові призначити пожиттєву сти-

пендію із власного фонду. Звелить підшукати йому достойну подружку, а усіх бажаючих забезпечить елітним котятим приплотом. Ті, хто запишеться у його прихильники на наступних виборах, отримають ще й по баночці віскасу. Вася хотів було попросити, щоб і йому виділяли по баночці віскасу хоча б у свята, але посоромився.

Виборці збуджено фотографувалися зі своїм депутатом. А Вася намагався потрапити ще й в об'єктив телекамери. Хотів розповісти людям про щось важливе. Не про своє життя (кому воно потрібне?), а про kota Депутата. Як приніс його у двір ще худим кошеням. Як ділився з ним харчами, знайденими у контейнері. Як потім, бувало, доїдав за Депутатом те, чим пригостили його добрі люди (траплялись і сир, і домашня ковбаса, і навіть бутерброди з ікрою). Вихованець був на диво акуратним: ніколи не волочив їжу по землі, їв тільки зі своєї мисочки. Але більш за все Депутат любив, коли Вася чухав його за вухами. Співав йому за те своє мур-мур. Інколи навіть облизував немиті руки...

Та благородні наміри Василя виявилися марними. Бодігарди безцеремонно витіснили його за межі кадру. А телеканал найчесніших новин в екстрених випусках кілька разів показав сюжет про звіт відомого депутата перед своїми виборцями. Здається, перемогу нашому обранцю на наступних виборах вже гарантовано.

Валерій ДЕМЧЕНКО

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО
Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ
Засновник: товариство
"Чернігівське земляцтво"
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.XI.2001 р.
Реєстраційне свідоцтво: серія KB №5594
Передплатний індекс 37630

Адреса редакції:
02660, Київ, Броварський проспект, 15,
тел. 206-87-12
Контакти: www.chz.org.ua,
e-mail: otporig@ukr.net

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

В.В. Ткаченко, В.І. Авдєєнко,
Л.Н. Горлач (Коваленко),
А.Л. Курданов, Т.А. Літошко,
П.І. Медвідь, О.Ф. Орехович,
Ю.А. Русанов, М.М. Ткач,
В.В. Пушкарєв, В.Є. Устименко,
М.І. Халимоненко.

За достовірність фактів, точність імен і прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій.

Передрук тільки з відома видання. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор Ганна Скрипка.
Комп'ютерний набір Ганна Скрипка.

Верстка, дизайн Оксана Кисленко.

Надруковано та зверстано на замовлення товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві у КП "Редакція журналу "Дім, сад, город".
Тираж 1000.